

LBRIS

We know
books

**povești misterioase
cu femei și alte vietăți**

IOANA DRĂGAN

Prefață de Catrinel Popa

LITERA

București

CUPRINS

Prefață	5
Cuvânt-înainte	11
Vietăți și femei	15
Gândacii	17
Destinul Nășicii (poem în proză)	19
Găina	22
Gâsca	25
Istoria din vis	30
Viespea	42
Broasca	47
Grasa	51
Vaca	75
Berbecul	80
Pocăita	84
Cocoșul	99
Râma	107
Cățelușa	111
Mobile și dureri	115

Poveștile Monei	135
Jurnal de vedere	139
Istanbul, mon amour	197
Visul Alzheimer	278
Mafalda	345

GÂNDACII

Nășica e o femeie cumsecade.
Toată viața a muncit de s-a spetit.

Lucrul nu i-a adus mai nicio satisfacție, cu excepția unui covor persan, cumpărat cu banii de la o roată uriașă care a antrenat toată întreprinderea, un coșmar până i-a venit, în fine, și ei rândul și s-a văzut cu covorul țesut în culori violente în sufragerie. Ani în șir a așternut Nășica saci de plastic tăiați peste covorul persan ca să nu se uzeze, ca să nu se murdărească, ca să nu-l porcăie, cu picioarele nedescălțate la intrare, musafirii.

N-a avut parte prea mult timp Nășica să se bucure de covor, pentru că, sperând că face o afacere profitabilă, l-a schimbat la piață, într-o duminică, la ruși, pe o carpetă înflorată, pe un mini-ventilator minune care să-i ușureze viața în apartamentul încins vara de căldura soarelui ucigător, pe o râșniță italienească de cafea, despre care a aflat ulterior, când s-a ars, că e de fapt turcească, pe otrăvuri sofisticate pentru șobolanii care terorizează tot blocul, al căror chițăit îi urcă tensiunea de fiecare dată când coboară s-arunce gunoiul la gheana blocului și, mai ales, pe o rezervă completă de spray-uri contra gândacilor.

Gândacii roșii, de bucătărie, gândacii zburători care-i intră pe fereastră, pe sub uși, gândacii care urcă în baie pe gura de canalizare, gândacii mari care rod hainele, gândacii bombați și negri i-au albit Nășicii părul.

DESTINUL NĂȘICII

(poem în proză)

Mai mult de teamă de controale decât de acuzații tembele cum că ar fi fost securistă, turnătoare, cadristă, Nășica a ales libertatea.

De-a sta acasă.

De-a fi în sfârșit măcar acum gospodină.

De-a-și reface viața distrusă de comunism.

De-a face bani.

De-a scăpa de gândaci.

Nășica s-a implicat activ în problemele democrației.

Nășica a militat la toate mitingurile până când ele și-au dovedit inutilitatea și mai ales de când era să ia foc de la un cocktail Molotov prost aruncat de vecinu' căruia manifestații îi spărseseră ochelarii și care, la momentul respectiv, a confundat-o pe Nășica cu oamenii de ordine... (în fine, o poveste întreagă).

Nășica a intrat în spital, unde a început și un tratament pentru nervi, o depresie psihică provocată de sărăcie, de mizeria din apartament, de gândacii care colcăie și de faptul că, de exemplu, vară-sii îi reușesc toate în viață, s-a privatizat și

are, în consecință, spre deosebire de ea, interfon, celular și covor persan.

Pe motive de boală, Nășica s-a lăsat de politică.

Printr-un fericit concurs de împrejurări, Nășica a ajuns și ea femeie de afaceri, combinându-se cu un fin angrosist și comercializând biscuiți.

Nășica s-a dat naibii, s-a făcut blondă, a lăsat șortul de bucătărie, și-a tras unghii lungi, învățând să opereze cu ele pe calculator.

Ce mai!

Nășica s-a stilat.

Dar...

Deși patroană pe trei dughene și tot atâtea fete, niște nenorocite de vânzătoare pe care ți le freacă mai rău decât pe hoții de cai, Nășica nu reușește să se îmbogățească.

De pomană și-a schimbat hainele precum lupul părul!

În zadar s-a apucat de limbi străine!

Ce-a câștigat cu o mână de la o firmă, a dat cu cealaltă pe țoale, încălțări și meditații la engleză.

În van a băgat bani în casă Nășica, în van!

În debara miroase în continuare a pipi de șobolan.

Pe limbă îi rămâne în continuare același zaț mare de cafea măcinată.

Și gândacii umblă nestingheriți în continuare pe linoleumul Nășicii, sfidând orice insecticid!

Gândacii roșii de bucătărie, gândacii mici, gândacii mari, gândacii bombați și negri, gândacii vin și pleacă, aleargă, sar și zboară. Gândacii intră

și ies de pretutindeni, gândacii se nasc, trăiesc și nu mor. Gândacii sunt eterni.

Zadarnic se zbate și se zbuciumă Nășica!

Realitatea este că Nășica n-are noroc în viață nici cât negrul adunat sub unghia falsă.

LIBRIS

We know books

GĂINA

In timp ce găina, o puică grasă și roșcată, așteaptă în ligheanul de plastic ca să fie jumulită, opărită și pârlită la foc, coana Marcela, ghemuită pe un scaunel, cu ochii plânși și cu fierea întoarsă pe dos, își recapitulează calvarul întregii vieți lângă Nelu, scursă fără putință de întoarcere.

Un porc! Dacă la vârsta lui, cu trei copii mari, însurați, la casele lor, îi mai arde de femei, de stricate, de târâturi culese prin birturile astea de mahala, unde-și bea pensia... Și asta n-ar fi nimic. Era obișnuită coana Marcela, le știa pe toate, așa făcuse Nelu toată viața. Ea n-avusese trai în casa asta. Nu se putuse niciodată, da' ni-cio-da-tă bizui pe el. Să fie o familie adevărată. Pe dracu' să-l ia! Da' de ce făcea scandal? De ce-o lua la pumni în cap și-n burtă? De ce-o amenința cu omorul, mama lui de nenorocit, de bețiv și de porc care a-nșelat-o, care a mințit-o și care a batjocorit-o? Că l-a îngrijit, i-a făcut copii, i-a crescut, i-a ținut gospodăria, a dus greul casei și a închis ochii tot timpul. Să-l fi făcut de râs, așa cum ar fi meritat, să-l fi terfelit în tribunale și procese, așa cum ar fi meritat, să fi plătit pensie alimentară să-l usuce, așa cum ar

fi meritat, să dea banu' măcar așa la copii și nu la crâșme și la toate curvele!

Așa e când n-ai noroc în viață și când e să se aleagă praful de toate, când ai fost o proastă și ești în continuare o idioată fricoasă!

Lu' Nelu îi convine, trăiește cum îi place, n-are nicio responsabilitate, banii toți pe votci și țuici și dracu' să-l ia cu ce-o mai bea, femei... se găsește pe toate drumurile, și acasă după ce ne ghiftuim, cu mâncărica gătită de proastă, ia s-o călcăm în picioare pe Marcela, și să-i dăm vreo douăzeci de mii de pumni în cap și în burtă, că tot zice c-o doare bila!

Off, off, oftează coana Marcela și închide focul la aragaz. Apa a fiert, clocotește... ca inima ei supărată, e bună să spele și să opărească găina.

Ațoasă, mai mult ca sigur, că-i bătrână. Abia de se îndurase astăzi s-o aleagă și intrase în bucătărie când i-o tăiasse în zori Nelu, înjurând-o de mamă că-l scoală așa devreme, când pe el îl doare capul, după chef.

Îi auzise scâncetul prelung și ascuțit din durerea smucirii aripilor în mâna lui Nelu și se înfiorase de zgomotul cuțitului ascuțit pe piatră. Câteva zbateri pe pământul din curte, apoi bufnitura greutății fără viață trântite în lighean. Nelu intrase într-un sfârșit în bucătărie, aruncase ligheanul pe masă și cuțitul lung, plin de sânge, pe jos. Nici ea nu știa de ce țipase, de spaima neașteptată ori de arsura unui dos de palmă pe obraz.

– Ce, fă, te-ai speriat că te omor? îi șuierase Nelu rânjind.

Bestie! Bețiv! Ordinar! Porc! O brută!

Și când toarnă apă clocotită în lighean, vede încă o dată rânjetul lui Nelu de dimineață. Și mai toarnă o cană fierbinte. Mai dai în mine, porcule? Și-i smulge cu năduf fir cu fir tot părul din cap. Te doare? Mă bucur! Ia să tragem și de aici... uite așa... Ți-aduci aminte cum mă învinețai cu pumnii și picioarele? Ia să mai torn pe obrazul tău buhăit de grăsime și băutură încă o oală cu apă fierbinte. Și înfige furculița în carnea fiartă. Și apucă furioasă satârul și i-l înfige în gât. Porcule! Apoi ia cuțitul și spintecă, îl vâără până-n plăsele și se miră cât de ușor intră. Vezi ce simplu e, Nelule, să treci pe lumea ailaltă?!? Să te văd, acum mai dai în mine și mă mai ameninți, brută? Schimbă apa înroșită și se apucă să tranșeze în bucăți, cu satârul. Mama ta de porc, să nu mai ai cu ce să dai în mine!

Cât să fie ceasul? I-e foame și mirosul care vine dinspre aragaz îl înnebunește. A băut nici nu mai știe câte votcuțe la cârciumă și n-a mâncat nimic. Ce-o face proasta asta de Marcela de nu sare să-i pună masa?

Amețit, când intră în bucătărie, n-o vede cum stă ghemuită pe canapeluța desfundată de lângă frigider.

- Dormi, Marcelo? Ete-a dracu! Cică se speștește muncind!

Aiurea! Citește la ziar toată ziua și-o ia somnul! Ia uite! „Cronica neagră“... femeia l-a hăcuit cu satârul și a înfipt de cincisprezece ori cuțitul în gâtul lui, apoi s-a spălat liniștită pe mâini...

Bravo, Marcelo!

GÂSCA

Se bucurase de cu seară, ca un copil. De multă vreme nu mai fusese atât de fericit. Doar în tinerețe, când se gândea noaptea cu jind la frumoasele mahalalei, oftând și perpelindu-se nerăbdător, tata Sică mai simțise un asemenea fior lăuntric...

Viața trecuse cu bucuriile împlinirilor celor doi băieți, crescuți cu greu, dar care erau acum unul inginer și altul contabil, oameni realizați profesional, tata Sică se lăuda cu ei în toate împrejurările, necazurile umbriseră de multe ori zilele lui și ale lui mama Reli, așa și-au spus ei unul altuia – tată și mamă – de când s-au născut copiii, tata Sică trăise umilința pensionării și a unei operații de prostată, mama Reli se îngrășase, nimic nu-i mai amintea lui tata Sică de căprioara zveltă pe care o dusesese la altar cu patruzeci și ceva de ani în urmă, te uitai la ea și te întrebai cum de nu plesnește, suflă greu și asudă, i se umflă gâtul ca la gâsca îndopată.

Privind-o pe mama Reli într-o după-amiază, îi venise lui tata Sică ideea asta, cum că ce seamănă, dom'ne, formidabil, ea cu o gâscă, albă, pufoasă, cu fundul lat și cu penele straturi-straturi și că,

Doamne, ce-ar mânca o friptură de gâscă, o ciorbă de gâscă adevărată, de curte, hrănită cu grăunțe care-i umflă pipota...

De când nu mai mâncaseră ei gâscă?

De douăzeci-treizeci de ani mai mult ca sigur, de când se certase tata Sică pentru totdeauna cu rudele lui de la țară, uite că doar așa își mai aduce aminte de ele! Pe timpul lui nea Nicu nu se mai găsisse carne de gâscă nici să dai cu tunu', de unde dracu', trebuia să mergi la Obor să te tocmești cu șnapanii de târgoveți, s-o iei vie, s-o ții pe balcon și cum să te mai înduri s-o tai?!

În mod cert, tata Sică nu mai mâncase gâscă de ani de zile, din copilărie, când maică-sa gătea cel mai extraordinar gât umplut de gâscă pe varză călită, tocată fin, cu care dădea gata musafirii în zilele de duminică ori de sărbători! O minune!

Și de când făcuse conexiunea asta, tata Sică nu se mai uitase altfel la mama Reli decât ca la o gâscă! O fixa întruna de pe fotoliul din sufragerie, urmărindu-i mersul legănat și icnetele pe care le scăpa din gușă când se apleca să curețe câte o scamă de pe covor, venea după ea în bucătărie și mama Reli blestema în gând suceala asta nouă a lui tata Sică, Doamne ferește, dacă-i posibil la vârsta lui s-o ciupească de fund! Ce târniță fenomenală, gândea tata Sică, cu voluptatea crescătorului mândru al unui asemenea exemplar! Iar noaptea, după ani de abstenență totală, tata Sică o pipăia pe mama Reli, plimbându-și mâinile pe rotunjimile carnoase și pe pieptul umflat de răsuflarea sacadată.